men Gendarmeriloven ned i det andet Ting, og at man derved vilde gøre baade sig selv og sine politiske Modstandere en Bjørnetjeneste. Det er noget, som heller ikke vil være vanskeligt at paavise. I de første Aar, efter at vi havde faaet de foreløbige Love, var der vistnok i hele det store Flertal i det andet Ting en Længsel efter at faa dem derned og faa dem ryddede af Vejen. Senere har man imidlertid fundet sig deri, og Beviset herfor ligger i Behandlingen af de provisoriske Finanslove. Folketinget indbragte, saavidt jeg husker i Samlingen 1887—88, den provisoriske Finanslov ved privat Initiativ og nægtede den dernæst Overgang til 2den Behandling. Senere hen, da Regeringen forelagde den foreløbige Finanslov for det foregaaende Aar, sagde man: Det er ikke den foreløbige Finanslov; thi den er slaaet ihjel, men da Højre og Regeringen betragtede den som den foreløbige Finanslov, sagde man samtidig: Lad os saa slaa den ihjel alligevel. Dette gjorde man, og det medførte, at Regeringen i nogle Dage maatte føre Statsstyrelsen paa Grundlag af en kgl. Anordning. Medens man gjorde dette den Gang, hvad har man saa senere gjort? Senere lod man sig nøje med en Henrettelse in effigie, og naar saa den foreløbige Finanslov kom frem, lod man den gaa i Udvalg og lod den blive der fra det ene Aar til det andet. Hvorfor gør man nu det? Det er klart, at det er ingenlunde, fordi man paa nogen Maade fra denne Side billiger foreløbige Finanslove, og ingenlunde, fordi man er mindre fjendtlig stemt imod dem og den Regering, som er Ophav til dem, men det er, fordi man har set, at det ikke kan gaa an, hvis man overhovedet skal komme frem, at føre en Krig paa Kniven, og følge den Fremgangsmaade, at saa snart man ser en saadan Lov, slaar man den ihjel; thi saa faar man jo kun Hjemsendelse af Rigsdagen, Opløsning og en ny provisorisk Finanslov. Der, siger jeg, har man Beviset for den forandrede Opfattelse, som er indtraadt i det andet Ting hos dem, som jeg vil kalde den fornuftige Del, den ikke rasende Del af Tinget (Afbrydelse af Oct. Hansen). Jeg siger „den ikke rasende Del" for at bruge en dansk Benævnelse. Paa samme Maade have vi stadig set paa Sagen her hos os. Hvorledes vilde Forholdet blive, hvis vi sendte Gendarmloven uden videre ind i det andet Ting? Ja, saa stod det andet Ting foran det store Valg, som det har haft med Hensyn til de provisoriske Finanslove. Man kunde sige i det andet Ting: Gendarmloven er slaaet ihjel; thi den er i Virkeligheden paa samme Maade som de foreløbige Finanslove — det skete en Gang i Samlingen 1885—86 — bleven indbragt ved privat Initiativ, og man kunde jo altsaa i det andet Ting gaa samme Vej, som man er gaaet med Hensyn til de provisoriske Finanslove; dersom man ikke vilde arbejde videre paa Loven, kunde man gaa den Vej at lade den hvile i Udvalget. Hvis man derimod ikke vilde gøre dette, hvis de to ærede Medlemmers Meninger fik Overmagten, saa vilde vi faa Gendarmloven slaaet ihjel, og da en saadan Institution som Gendarmeriet ikke kan ophæves paa een Dag, vilde rimeligvis Følgen blive, at Regeringen hjemsendte Rigsdagen, og dermed var saa al videre Forhandling ude. Det er disse Omstændigheder, der maa tages med i Betragtning; hele den politiske Situation er, da det har vist sig, efter at den første Bitterhed har sat sig, at de to modsatte Parter meget godt kunne forhandle med hinanden med et frugtbart Resultat, bedst tjent med, at man fra bægge Sider indtager en ventende Stilling med Hensyn til disse Love, indtil det Tidspunkt maatte komme, da man kan se at komme til endelige Resultater ogsaa for disses Vedkommende i en Form, som bægge Partier kunne være vel tjente med, og som ikke gaar nogen for nær. Men naar det efter det anførte er bægge Tings Flertals Mening, at det er fornuftigt i den Henseende at indtage en afventende Stilling, er det efter min Opfattelse det, der bør være det bestemmende, naar vi i denne Samling skulle til at behandle disse Love, og jeg skulde tro, at denne Opfattelse deles af de fleste her i Tinget baade fra den ene og den anden politiske Side. Man maa nemlig huske paa, at det, som for os og ogsaa for mange fra Venstres Side er af Vigtighed, det er en Gang at naa til et bedre Politi end det gamle forældede Politi, som vi have, enten nu Forbedringen skal fremtræde i Gendarmeriet eller i en anden Skikkelse, og det er en Mening, som deles rundt omkring i Landet, baade af Højremænd og af Venstremænd. De Herrer kunne længe nok og saa meget, de ville, sige — jeg kom for Resten ogsaa i Fjor udførlig ind derpaa — at man i Venstre ikke holder af Gendarmerne. Men et tilstrækkeligt Bevis derimod er, at der i sin Tid fra Venstremænds Side er fremkommet Andragende til Regeringen om at maatte beholde Gendarmerne, eller hvor de vare dragne bort, at faa dem igen. Disse Folk, som have indgivet saadanne Andragender, ville dog vist meget nødig se, at Gendarmerne overhovedet forsvandt. Det, som det gælder om for os, er, som Resultat af denne provisoriske Foranstaltning, i Kontinuation eller i Stedet